

АБОНАМЕНТЪ.

За България } год. 20 л.  
6 м. 12 л.  
За странство } 40 л.

Единъ брой 20 стот.

Телефонъ № 358.

# ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народенъ съветъ

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

плащя по споръ  
думение.Адресъ:  
ДОБРУДЖА — вжозакъ  
Ново Византия № 3.Излиза  
срѣда и сѣбота.

Ръководенъ е отъ съвета.

К. Ст. К. — Русе.

## Аграрната реформа въ Добруджа.

Ромжиската администрация е започнала съ голѣма ревностъ да „прилага“ аграрната реформа въ Добруджа и Бесарабия.

И много понятно защо.

До като въ Ромжния интереситъ на короната и чокоитъ, отъ които изхожда всѣка властъ, налагатъ едно отлагане на реформата, въ Добруджа и Бесарабия тази реформа ще засегне само интереситъ на землевладѣлцитъ българи и руси, съ малки изключения за другитъ народности.

Както трѣбва да се очаква, начинътъ, по който се прилага тя, дава добра иллюстрация за съществуващитъ въ „конституционна“ Ромжния наредба.

Добруджа отново е подложена на изпитание.

Администрацията, поставила си за цѣль да прогони всичко българско изъ Добруджа, посѣга вече върху имотитъ на ония българи, които прѣзъ 1913 и по-послѣ бидоха изгонени изъ прѣдѣлитъ на страната, като „опасни“ и „подозрителни“ личности.

Имаме на рѣка официални ромжиски документи, съставени за отчуждаването имотитъ на нѣкои добруджанци. Отъ тѣхъ се вижда, че съ призовки отъ окръжнитъ сѣдилаща, въз основа чл. 26 отъ височайшия указъ № 3697/918 (който ще споменемъ по-долу), се канятъ отсъстващитъ лица да се явятъ въ опредѣленъ день и часъ въ сѣда за изборъ на двама делегати за комисията, която ще отчуждава имотитъ имъ. Но, понеже собственицитъ на тия имоти сж изгонени отъ Ромжния и не могатъ да се завърнатъ по роднитъ си мѣста, сѣдътъ назначава само единъ делегатъ, както се вижда отъ съставения по-късно протоколъ.

Слѣдъ около двѣ седмици околийскиятъ мирови сѣдия, придруженъ отъ единия делегатъ, обикновено нѣкой корумпиранъ типъ или прѣселенъ влахъ, отива въ селото и обявява не само горвицата отъ 100 хектара, която трѣбва да се отчужи споредъ по-горѣ цитирания указъ, а цѣлата собственост на изгонения българинъ за отчуждена, защото „чужди подданици“ не могатъ да иматъ имоти по селата.

Протоколътъ се съставя въ три екземпляри: по единъ за сѣдята и общинското управление и трети за оставяне въ дома на собственика. Слѣдъ това — нищо повече! Смѣта се, че реформата е приложена въ селото и селянитъ могатъ да бждатъ спокойни за своето бъдеще.

Такава ли е въ сжщностъ аграрната реформа?

Прѣживѣлъ събитията отъ 1916, ромжискиятъ народъ отново бѣ се раздвижилъ. Опасността да се повтори 1907, която остави неизличими спомени за управляващата олигархия,

бѣ толкова по-голѣма, когато руската революция засегна Молдова и втората ромжиска столица. Правителството, слѣдъ дълги съвѣщаия съ короната и опозицията, най-послѣ рѣши да въведе общото изборно право и приложи единъ отъ многото проекти за аграрната реформа.

На 20 юли 1917 ст. ст., чл. 19 отъ конституцията бива измѣненъ въ смисль.

„За народоп лезна цѣль увеличава се полската собственост на селата чрезъ отчуждаване обработваемата земя при долуозначенитъ размѣри и условия и продажбата ѝ на селянитъ-земледѣлци, съ прѣдпочитане на мобилизиранитъ такива или на тѣхнитъ семейства, ако сж умрѣли въ врѣме на войната“.

Слѣдователно, отчуждаването на земята отъ чокоитъ трѣбва да стане за да се продаде на неимотнитъ селени или, иначе казано, собствеността на отчуждената земя, трѣбва да мине направо отъ едритъ землевладѣлци върху неимотнитъ селяни. Чл. 19 по-нататкъ прѣдвижда учрѣждането на специаленъ законъ за прилагането на реформата и срокъ 6 мѣсеца — най-късно — слѣдъ освобождаването на окупираната територия.

Веднага слѣдъ това почти, законодателнитъ тѣла, свикани да прокаратъ реформитъ, биватъ разтурени и аграрната реформа замръзва тукъ.

Едва на 24 октомври 1918 г. ст. ст., кралътъ издава манифестъ, съ които обявява, че правителството ще вземе незабавно мѣрки за прилагането на реформитъ, които осигуряватъ на селенитъ два милиона хектара земя, собственост на едри землевладѣлци, короната, държавата и благотворителни общества А по-късно — на 15 декември 1918 ст. ст. — излиза указъ-законъ № 3697, който нарежда да се отчужи всичката земя надъ 100 хектара отъ едно имение и раздаде, било на образувани за случая селски общества, било на отдѣлни селяни, срѣщущу заплащане въ единъ продължителенъ периодъ.

Както въ новия членъ 19 на конституцията, така и въ указа-законъ, се говори за отчуждаването на земята отъ едритъ землевладѣлци и разпрѣдѣлването ѝ между безимотното население. Именно това не става днесъ въ Добруджа. Ако ромжиската администрация разпрѣдѣляше земята между безимотнитъ селяни, веднага съ отчуждаването ѝ едва ли щѣше да протестира нѣкой. Всѣки законъ — добъръ или лошъ — трѣбва да се изпълнява.

Но, да се отчуждава цѣлата собственост на ония добруджанци, които сж имали нещастieto да попаднатъ подъ гивва на ромжиския полицей и бждатъ прогонени отъ пепелищата

си, — това, струва ни се, не трѣбва да става въ една правова страна.

Да се прогонятъ по-виднитъ граждани отъ Добруджа и тѣхнитъ имоти да се присвоятъ, е една отдавнашна мечта на ромжиската олигархия, която иска да разпрости своитъ лапи и въ Добруджа, — едно доказателство повече за царуващото въ Ромжния безправие.

Олигархията получи най-послѣ своя козъ — аграрната реформа.

## АПЕЛЪ

отъ добруджанцитъ студенти и студентки при Софийския университетъ

Студентитъ-добруджанци при Софийския университетъ изпратили слѣдния апелъ до прѣдставителитъ на Америка, Англия, Франция и Италия и до академическата младежъ въ сжщитъ страни:

„Трагична е сѣдбата на нашия роденъ край!

Добруджа, люлката на българското царство, дѣто прѣди дванадесетъ вѣка биде установено владичество на българитъ надъ цѣлата страна, тая Добруджа е застрашена отново да бжде откъсната отъ общото ни отечество.

Свързана географически и етнически съ България, Добруджа е живѣла общъ съ нея животъ. За прѣвъ пѣтъ прѣди 40 години биде направенъ опитъ да бжде тя откъсната. Раздѣлата, която се направи тогава, бѣ съвсѣмъ неестествена, както бѣ неестествено и несправедливо къмъ България и цѣлото рѣшение на Берлинския конгресъ. Знае се при какви обстоятелства стана откъсването на Добруджа; още живѣятъ лицата, които прѣживѣха протеста, съ който ромжии въ ромжиския парламентъ посрѣшнаха подарѣка, който имъ биде поднесенъ.

Отъ тогава именно започватъ и теглилата на нашия край. Чужди бѣха новитъ владѣтели — не бѣха и мислили да гоискатъ нѣкога — на добруджанския край, подложенъ на систематическо и отгорѣ насаждано обезбългаряване.

Тулча, Мачинъ, Бабадагъ и много други крѣпости на българщината въ турско врѣме бидоха лишени отъ своитъ черкви и училища, интелегенцията биде прокудена. Додѣ въ 1883 год. въ сѣверна Добруджа само е имало 78 селски и 5 градски училища, 1912 год. свари само едно-единичко училище, дѣто на дѣтата се е прѣподавало на майчиния имъ езикъ — българското училище въ Кюстенджа. И, при все това, владѣтелитъ не бѣха доволни за дѣто прѣтопяването вървѣше много бавно — резултатитъ не ги задоволяваха. И имаха право: цѣлнятъ добруджански край пазѣше своя български колоритъ. Селското население особено продължаваше да пази своя езикъ, нрави и обичаи — български, каквито сж край Балкана — подъ Срѣдна Гора. Това население все лѣдѣше мисльта, че ще дойде да се приобщи и то къмъ майката-отечество.

Нещастната 1913 год. донесе за него ново разочарование. Нова частъ отъ Добруджа биде отнета отъ България и поставена подъ чуждо иго. За добруджанци настанаха още по-тежки дни.

Чужденци бѣха владѣтелитъ тукъ, чужденци си и останаха тѣ. За насъ, млади и едва заживѣли граждански животъ, ще останатъ паметни годинитъ слѣдъ 1913. Желанието на новитъ ни господари бѣ да изкоренятъ всичко българско съ единъ замахъ. Намъ бѣ отъказано отъ самото начало още да се учимъ на майчиния си езикъ. Намъ, напуснали още ученическата скамейка

бѣ наложена борба. Нека припомнимъ тука единъ фактъ само отъ най-близкото минало — единственъ, може би, въ анализитъ на учебното дѣло. Не минала и година още отъ новата ромжиска окупация, ученици и ученички отъ двѣтѣ силитренски гимназии, заедно съ всички учители, заедно и съ училищната прислуга даже, напуснаха родна стрѣха и прѣминаха въ България, само да продължатъ учението си на майчинъ езикъ. Три години наредъ гостуваха тѣ въ България, додѣ дочакаха освобождението на родния си край.

Тоя фактъ единствено е достатъченъ да посочи, чия и каква е Добруджа, какъвъ е национални нейнъ характеръ. Друго още по-очевидно доказателство е нашето прѣбиване въ София. Ние сме тукъ, защото добруджанецътъ не знае друго отечество, освѣнъ България.

Сега, въ навечерieto на дългоочаквания миръ нашата родина е поставена на ново прѣдъ тежко изпитание. Прѣвъ току-що изтеклата есенъ Добруджа биде окупирана отъ съюзни английски и френски войски. Това бѣ достатъчна гаранция, че добруджанското население запазва правото си на самоопредѣление. За жалостъ, ние видѣхме послѣ да се настанява тамъ и ромжиска администрация; а отъ нея добруджанското население — отъ личенъ опитъ — не чака нищо друго, освѣнъ тероръ и насилне.

Ние сме заставени отъ младши още да водимъ изгнанически животъ; намъ, на нашитъ бащи, майки, брати и сестри е отнета възможността да се изкажемъ за бждещата наша сѣдба. Колко тежко е това!

За това ние молимъ благороднитъ прѣдставители на велика Америка, Англия, Франция и Италия: да издигнатъ гласъ на помощъ за измѣнения нашъ край. Ние апелираме и къмъ будната съвѣсть на академическата младежъ въ тия страни да чуятъ нашия гласъ за помощъ и да не оставятъ отчаянието да заседне въ нашитъ души. Ние едва заживяваме граждански животъ, но колкото и млади да сме, не можемъ да допуснемъ, че цѣль единъ край ще бжде забравенъ, че цѣль народъ, противъ волята му, ще бжде хвърленъ подъ чужди гнетъ.

За насъ, и нашия край, ние не искаме нищо, освѣнъ свободата — тя е и нашѣ право — да се изкажемъ свободно за бждещата наша сѣдба. А това може да стане само като се оттегли отъ тамъ ромжиската администрация“.

Апелътъ носи дата 25 мартъ 1919 г.

## Спороветъ за Лениня.

Нѣкои твърдѣха, че В. У. Лениня билъ отъ еврейско произхождение, други го знаеха за нѣмекъ. Парижкиятъ в. „Екселзюръ“ претендира да знае, че Лениня билъ родомъ въ Симбирскъ на Волга и въ неговитъ жили течаха чисто руска кръвь. Нихилизмътъ се прѣдавалъ въ наследство въ семейството на Лениновци. Братътъ на руския диктаторъ билъ осѣденъ на смъртъ заради подозрѣнието, че участвувалъ въ атентата противъ царъ Александъръ II. Цѣль 25 години Лениня мисльлъ за диктатурата на пролетарията. Той започналъ кариерата си съ една книга върху „Развитието на капитализма въ Русия“. Да пропагандира за болшевиизма — това била неговата страсть; за това и прѣдприемалъ всичкитъ си пътувания изъ Европа. Учението на Лениня, споредъ „Екселзюръ“, било много просто — пролетариятъ да заеме абсолютната властъ и да се пристъпи систематично къмъ унищожението на буржоазията. Пролетарското правителство трѣбва да се откаже отъ всичкитъ дългове.







# ХРОНИКА

**Манифестация в чест на Добруджа.** Завчера в софийското градско казино, д-то присъствуваше случайно и председателя на Добруджанския Народен Съвет, г. д-р Ив. Огнянов, стана една тържествена манифестация за Добруджа. Отначало част от присъстващите започнаха да пият „О добруджански край.“ Музиката послъ поде п-сенята и цялата публика стана на крака, като напи надравица в чест на тая многострадална българска област. Г-н д-р Огнянов, забл-зван, от н-кой лица, б-ше принуден да благодари за тоя мил акт, който ще се почувствува като нравствено удовлетворение от ония, които от 1912 г. не сж заспали още спокойно в домоветъ си. Сжщата манифестация се повтори и при изпълнението на българския химн „Шуми Марица.“

**Ромжискитъ джандарми в с. Баладжа.** Добришко, сж устроили капанъ за обирани п-тници. Към 20 мартъ сж обирали единъ каруцаръ на име Али, отъ когото сл-дъ силенъ побой сж взели 300 лева, на единъ еврейнъ търговецъ отъ Букурещъ сж заплашавания сж взели 3000 лева и на Люба Николова отъ Кюстенджа — 800 лева. Сл-дъ като уредили своитъ работи, джандармитъ се с-тили и за държавнитъ — ревизирали багажитъ на п-тницитъ и ги пуснали.

Въ Силистренско пъкъ, системата на обиритъ е по-друга. Тамъ полицията организира банди отъ турцитъ, които, напласнени, сж се поставили на-лълно на нейна услуга. Тия банди поср-щатъ п-тницитъ и ги обиратъ. Така е обранъ Дучо Стояновъ отъ с. Алфатларъ, Силистренско, Фотиновъ отъ сжщото село и д.

**Ромжискитъ власти в Дуранкулашка община** сж издали запов-дъ, всички отъ общината да се напратъ пр-дъ общината на 18 мартъ, като коларитъ се снабдятъ съ хл-бъ за 3 дни.

Въ Кюстенджански окръгъ ромжискитъ власти сж започнали хайка противъ стражаритъ, които сж служили въ българско време.

**Приложение закона за данъка върху печалбитъ.** Министерството на финанситъ е назначило специална комисия отъ г. г. профес. Стояновъ, М. Влайковъ и Н. Константиновъ, която да изработи правилникъ за прилагане на закона за данъка върху печалбитъ пр-зъ време на войната.

**Гербовитъ марки и тютюневитъ бандероли.** Лизсата на гербови марки и тютюневи бандероли на официално м-сто обясняватъ съ невъзможността за сега да се заплаща пр-дварително стойността имъ на тукашния делегатъ по заемитъ отъ 1902 и 1904 г. въ парижки франка (злато), а не въ златни лева — съ банкотитъ на Народната банка, въ каквито монети пост-пватъ въ държавното съкровище държавнитъ приходи отъ гербовъ налогъ и тютюневото бандеролно право, дадени въ залогъ по тия заеми.

**Търговско-индустриалнитъ камари** събиратъ св-дения за поржачнитъ пр-зъ време на войната стоки въ бившитъ ни съюзници Германия и Австро-Унгария и недоставени. Заинтересованитъ търговци да пр-дставятъ св-дения въ респективнитъ търговски камари: 1. Име и пр-звие на търговеца; 2. Какви стоки сж поржачни и какво количество; 3. Въ коя д-ржава, кой градъ и съ коя фирма е сключена с-лката; 4. На каква сума възлиза покупката и внесена ли е сумата из-ц-ло или отчасти и колко; 5. Да се изпратятъ оригиналнитъ фактури съ по единъ пр-писъ; 6. Други св-дения, които търговцитъ могатъ да дадатъ по сключенитъ с-лки.

**Търговска - Чиновническа банка** основанъ капиталъ 3.000.000 лв. се помещава на ж-ла на площадъ „Александър“ I и ул. „Знеполска“ № 1. СОФИЯ.

ИЗВЪРШВА В СЪКАКВИ БАНКОВИ, ФИНАНСОВИ И ТЪРГОВСКИ ОПЕРАЦИИ:

## Австрийски проектъ за Дунавска федерация.

Споредъ италианскитъ в-стници, въ австрийския парламентъ народниятъ пр-дставителъ Дворакъ, по народностъ чехъ отъ Виена, е заявилъ сл-дното: „Отношенията на н-мска Австрия съ Германия сж били винаги фатални; по-добрѣ ще бжде да се свържатъ сношения съ чехо-словашката република и Югославия и да се направи опитъ да се създаде една дунавска конфедерация.“

Ораторътъ пр-дставилъ една резолюция, съ която правителството се по-канва да завърже сношения съ Чехо-словашко, да се сключатъ спогодби за взаимна защита на малцинствата, да се сключатъ митнически, търговски и икономически договори.

## Уилсонъ и Лойдъ Джорджъ.

**Разногласия по условията на мира.**

Лондонскитъ кореспондентъ на „Секоло“ съобщава: Забл-зва се из-в-стна нервозностъ между английската публика и лондонския печатъ, поради становището на г. Уилсонъ въ мирната конференция, относно условията, които ще тр-бва да се наложатъ на Германия. Г. Уилсонъ поискалъ да му се даде време да разгледа военнитъ условия, изработени пр-зъ време отс-тствие на пр-дседателя, подъ давлението на Лойдъ Джорджъ. Изглежда, че пр-дседателятъ Уилсонъ не е съгласенъ за пълното разоржжаване на Германия; той настоява да се включи договорътъ за лигата на народитъ въ самия миренъ договоръ.

Становището на г. Уилсонъ ще има за резултатъ забавянето на мира, понеже окончателниятъ проектъ за лигата на народитъ не може да бжде пр-в-ршенъ окончателно пр-ди изтичането на н-колко седмици или м-сеци. Това ще стане причина, безпокойството, което цари понастоящемъ, да се засили. Франция е много енервирана, като се безпокои за бждещото и иска да знае, дали ще тр-бва да сл-ди събитията отг-тъкъ р. Рейнъ или ще може да се пр-даде спокойно на творческа работа за изл-куване ранитъ отъ войната, което се налага да стане безъ отлагане.

В-стницитъ тукъ биятъ истинска тревога поради поведението на Уилсонъ, понеже общото уб-ждение е, че мирътъ съ Германия е една належаща нужда; печатътъ намира, че сключаването на мира съ Германия и безъ това е много забавено. Съв-тътъ Уилсона да се задоволи съ простото споменаване лигата въ мирния договоръ и да се откаже пр-дседателятъ отъ включване въ мирния договоръ на окончателния текстъ на лигата, толкозъ повече, че неутралнитъ д-ржави, които ще взематъ участие въ лигата, не сж се още изказали по въпроса.

Между другитъ трудности, сжществува и тая, че работническата криза въ Англия е достигнала крайната си точка и се налага прис-твие на Лойдъ Джорджъ въ Лондонъ.

Сжщиятъ в-стникъ съобщава отъ Лондонъ: Г. Уилсонъ не се безпокои отъ критикитъ на английския печатъ и настоятелно под-б-жа своето становище. В-стницитъ пишатъ, че пр-ди да сложи подписа си подъ договора за миръ, г. Уилсонъ изкалалъ желание да разгледа внимателно условията, които ще тр-бва да се наложатъ на Германия.

Въ н-кои политически, дипломатически и журналистически кръгове се изказва опасението, че твърдостта на г. Уилсонъ има за ц-лъ да се изб-гнатъ териториални разпр-д-ления, които биха направили невъзможно бждещото съл-ствие на народитъ. Пр-двизжда се, че противъ инициатора на лигата на народитъ ще бжде употребено оржжикето на цензурата и в-стникарскитъ прони. *Върва се, заключава кореспондентътъ на „Секоло“, че г. Уилсонъ ще остане въренъ на себе си противъ повече или по-малко забурленитъ анекционистични тенденции, противъ непр-двидливостта и фаталната гордостъ на старата дипломация.*

## ПОСЛ-ДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

### Борбата противъ болшевикитъ.

Парижъ, 28 мартъ. — (Радиотелеграма). — Съобщаватъ отъ Архангелскъ: Авангардитъ на с-верната армия, които д-йствуватъ въ областта на Печора, вл-зеха въ съприкосновение съ сибирската армия. Областта Печора и п-тя за Пермъ сж освободени отъ болшевикитъ.

### Френскиятъ сенатъ за опустошенитъ френски области.

Парижъ, 28 мартъ. (Радиотелеграма). В-ера. Сенатътъ разгледа заключенията и доклада, изработенъ отъ специалната комисия, натоварена да проучи въпр-итъ за окупиранитъ отъ германцитъ окръзи. Докладчикътъ г. Рейналъ пр-даде съ трогателни думи т-жнитъ впечатления, които членоветъ на комисията сж добили при обиколката си въ освободенитъ земи. Ц-лниятъ Сенатъ се прис-елини къмъ думитъ, съ които докладчикътъ изрази възмущението си. Г. Рейналъ даде подробности за жестокоститъ, извършени отъ германцитъ, всевъзможни убийства, грабежи и насилия. Мисля, продължи той, че Сената тр-бва да узнае фактитъ, съ пров-рката на които б-ше ни натоварилъ. Ние мислимъ, че Сената ще даде изразъ на своитъ чувства и затова ви пр-длагаме една резолюция, която несъмнено ще приеме. Сл-дъ това Сенатътъ гласува единодушно сл-дната пр-дложена отъ комисията резолюция: „Сенатътъ, сл-дъ като изслуша доклада на делегацията изпратена отъ него въ опустошенитъ земи, изказва отново своето съчувствие къмъ населението, жертва на неприятелското нашествие, и изказва дълбокото си възмущение противъ жестокоститъ, извършени отъ противника и съюзнитъ сили върху рази-ритъ на пр-търп-нитъ отъ Франция шети и да изтъкне начинитъ, които германцитъ сж употребявали за систематичното опустошение и разграбване; да поиска най-бързото връщане и зам-б-жаване на заг-бенитъ или опустошени имоти и п-лно обезщетение за вр-дитъ. Сенатътъ иска отъ правителството да добие законнитъ наказателни санкции противъ всички, които се укажатъ отговорни за пр-ст-пленията и да стори всичко възможно да ускори материалното пр-изграждане и подновяването на нормалния икономически животъ въ освободенитъ земи.“

### Положението въ Черна-гора.

Римъ, 26 мартъ. — (Италианска леграфна Агенция). — На „Корниере д-ля“ съобщаватъ отъ Катаро: Положението въ Черна-Гора продължава сериозно. Сърбитъ арестували единъ английски капитанъ отъ генералъ-щабъ, който отишелъ въ Ипекъ и ково да произведе анкета. Английски офицеръ билъ осаободенъ едва следъ една седмица.

### Италиано-сърбскитъ инцидентъ.

Римъ, 26 мартъ. Междусъюзническата комисия натоварена да изсл-да с-китъ въ Люблина е пристигнала последния градъ.

### Демобилизацията въ Италия.

Римъ, 26 мартъ. (И. Т. А.) Демобилизацията на италианската армия извършва споредъ установената програма. До сега сж демобилизирани 1 милионъ и 700 хиляди души. Пр-зъ стоящия м-сець се очаква уволнение на още два набора. По-нататкъ е м-сечно ще се уволняватъ по два бора. Въпр-ки демобилизацията безъ ботница почти не сжществува.

### Присъединяването на Австрия Германия.

Римъ, 26 мартъ. Кореспондентътъ „Трибуна“ отъ Парижъ съобщава: въпр-са за присъединението на Австрия къмъ Германия, по който централната комисия за териториалнитъ въпр-си е изказала въ смисълъ, Германия защита независимостта на Австрия, изглежда не ще има опозиция въ сл-чай, че австрийцитъ изкажатъ желане безъ принуждение да се прис-единятъ къмъ Германия.

### Сърбско-италианскитъ спорове.

Римъ, 26 мартъ. Съобщаватъ отъ Парижъ: В. „Танъ“ публикува изв-денията на американския писателъ Уитне Уоренъ, който под-др-жа енергично италианскитъ аспирации. Той е казалъ, че словенитъ и хърватитъ сж се с-жавали подъ австрийско знаме като най-упорити противници на Съглашението. Хабсбургската династия никога не се е съмн-вала въ т-хната пр-даност. Ето защо Съглашението н-ма никакви основания да под-др-жа т-въ враждебни народи. Уоренъ казалъ въ заключение: „Въ интереса на Европа и на човечеството, тр-бва да се под-др-жа Италия.“

### Тереза Рагень,

романъ отъ знаменития френски писателъ Емиль Зола. Една извънредно покр-тителна картина на пр-ст-пна любовъ. Издание на „МОДЕРНА БИБЛИОТЕКА“. Продава се въ всички книжарници и будки въ Царството. Ц-на 6 л.

## Библиотека „Добруджа“.

издания на народоспомагателния фондъ „ДОБРУДЖА“.

Изл-зали сж до сега сл-днитъ книги  
отъ библиотека „ДОБРУДЖА“:

- № 1. Историческитъ права на България върху Добруджа отъ М. Г. Марковъ. л. 2.—
- № 2. Добруджа и нашето възраждане (културно-исторически издирвания) отъ Ст. Чилингировъ л. 5.—
- № 3. Кюстенджанското пристанище отъ Д-ръ Пенаковъ л. 1.50
- № 4. Мемоаръ отъ Центр. Добр. Съв-тъ л. 1.50
- № 5. Ромжискитъ жестокоски надъ отвл-ченитъ добруджанци въ Молдава, подъ уредбата на Драгомиръ Пачовъ и Д. В. Кацевъ л. 2.20
- № 6. Стари и нови паметници въ Добруджа (художествено-етнографиченъ етюдъ) отъ Ив. Енчевъ-Видю л. 12.—
- № 7. Стефанъ Караджа (живописни бл-жжк) отъ Ст. Чилингировъ л. 2.—

Други издания на фонда:

Портретъ-картина на Ст. Караджа Ц-на л. 2.50  
Картина св. св. Кирилъ и Методий по оригинала на художника Ив. Енчевъ-Видю Ц-на л. 6.—

ПОР-Ж-КИ за книгитъ отъ библиотеката и другитъ ѝ издания се отправятъ до управлението на Народоспомагателния фондъ „Добруджа“, ул. „В. Левски“ № 16 — София, или до дружество „Книжнина“ ул. „Вас. Левски“ София, телеф. 1609

Въ България при всички книжарници.